

GRIET OP
DE BEECKOVÁ

HOST

*Pojď sem,
ať ti můžu
dát pusu*

Říkají, že oči si na tmu zvyknou, ale tady, v té malé místnůstce v rohu sklepa, je černočerná tma. Minule jsem si počítala nahlas, a tehdy jsem napočítala až do několika set, a pořád jsem ještě nemohla ven, takže to už teď nedělám.

„Nebojím se.“ Vyslovím to nahlas a polekám se toho zvuku. „Nebojím se, protože už mi je devět let, a to už jsem velká, a velké holky se nebojí.“ Teď už to nebude trvat dlouho. Máma za chvíli přijde dolů a zase mě pustí. Já se omluvím a slíbím, že už to nikdy neudělám.

Nejsem poslušné dítě. Alexander je. Tohle máma tvrdí často. Říká Alexandrovi „moje zlatínko“. To není opravdické slovo, vymyslela si ho speciálně pro mého brášku. On je přitom někdy dost otravný a zlobí. Třeba když mi zničil můj obrázek tím, že přes něj načmáral hnědou voskovkou tři tlusté čáry. Šla jsem to na něj říct a máma mi na to odpověděla, že žalobníky nemá nikdo rád a že je ještě moc malej, aby věděl, že udělal něco špatně. Ale to byste museli vidět jeho obličej, když dokreslil poslední čáru. Taký už mu je šest, už to dávno není žádné mimino. Alexander mi taky škaredě nadával a bouchl mě do hlavy. Samozřejmě to vůbec nebolelo, ale stejně. No jo, takové věci nikdy nedělá, když se máma dívá, takže ona to samozřejmě nemůže vědět.

Pokud jsem hodná já, tak mi máma říká „Moničko“. Hodná jsem, když pomůžu s mytím nádobí, utíráním prachu nebo s prostíráním stolu, hodná jsem, když uklidím a když si umyju ruce před jídlem, hodná jsem, když jsem potichu, protože táta chce, aby bylo ticho, nebo když přinesu ze školy dobrou známku,

a taky u jiných věcí. Ale někdy zapomenu, že musím být hodná, to se stává omylem. Takže si třeba kreslím a omylem popíšu fixkou ubrus. Nebo si hraju s Alexandrem na zahradě a on spadne, protože jsem vybrala moc divokou hru. Nebo řeknu právě něco, co se asi nesmí říkat. Nebo přijdu ze školy s dírou v sukni a nevím, jak se to stalo, a máma mi musí zase koupit novou. Jako by peníze rostly na stromě. Taky jsem si jednou vzala bez dovolení ze skříňky bonbon. To je vlastně krádež. Když jsem byla přistižena, řekla jsem, že jsem nevěděla, že se to nesmí, takže jsem navíc ještě lhala. A minulý týden jsem byla hodně sprostá na Sofii ze třídy. No jo, ale ona si vymyslela pravidla, která do té hry fakt nepatřila, a kvůli tomu můj tým prohrál, a tak jsem jí řekla, že je falešný prase. Samozřejmě vím, že něco takového ode mě není hezké, ale prostě to ze mě jen tak vyletělo. Máma říká, že se musím naučit přemýšlet, než něco udělám, a to je pravda. To mi vždycky nejde. Sofie se rozbřečela a řekla to naší učitelce, to o tom praseti, a učitelka se pak na mě hodně zlobila. Bála jsem se, že to řekne mámě, ale to neudělala. To jsem měla štěstí.

Podržím si ruku těsně před očima, abych zjistila, jestli ji uvidím. Možná trošku? Nebo je to jenom proto, že vím, že tam ta ruka je? Sedla jsem si na zem, protože jsem nemohla najít stoličku, která tu někde musí být. Podlaha je studená a tvrdá, trochu mě z toho začíná bolet zadek. Stejně zůstanu u země, protože vím, že tu jsou pavučiny a za chvíli je budu mít ve vlasech. Kdybych měla kapesník, vysmrkala bych se, ale nemám ho, takže prostě nasaju sople do nosu. To dělám tak, že do nosních dírek natáhnu vzduch. Máme to přijde hrozně odporné, ale co, teď mě stejně nemůže slyšet. „Holka, která se neumí chovat, to nikam nedotáhne,“ to taky říká často.

Snažím se neposlouchat okolní zvuky, takové divné klapání a tiché bručení. Netuším, odkud to vychází, a tak si začnu myslet, že tu sedí nějaká příšera, nebo tak něco. Víam, že příšery doopravdy neexistují, ale někdy, tady v té místnůstce, na to

trošku zapomenu. Teda ne úplně, ale asi se mi na chvíli vypne hlava. Máma říká, že jsem strašpytel a musím být tvrdší. Má pravdu, samozřejmě, ale nevím, jak se to dělá.

Měla bych být silnější, myslím jako na někoho, komu je divů. Jenom ta tma, tu já moc nezvládám, a pavouci, ti mi přijdou strašliví, a myši taky, a velcí psi. Jenom když jsou opravdu velcí. Malí psi se mi líbí. Malí psi vypadají, že jsou pořád veselí. Jako by nevěděli, jaké je to být smutný, dokud jim to jejich páníček nepředvede. To jsem jednou viděla, že pes mojí nejlepší kamarádky Ellen si za ní lehl, když byla nemocná, úplně tiše. Jinak pořád poskakuje, vrtí ocasem a štěká, protože je rád, že Ellen vidí. Jak tam tak u ní ležel, na koberci vedle sedačky, uvědomila jsem si, že psi jsou možná ta nejmilejší zvířata na světě, spolu s bílými králíky, těmi malými, s kůzlátky, jako ta na farmě pro děti, kde jsme byli se školou. Kdybych měla kůzle, tak bych ho pojmenovala Alexander, abych bráchu naštvála. Taky se mi líbí kačeny, ale táta jednou povídal, že si na ně musí člověk dávat pozor, protože můžou kousat. To mi přišlo divný, protože kačeny nemají zuby. Načež táta řekl, že to dělají zobákem, ale to mi přišlo jako hloupost, protože se kouše zuby, jinak se tomu přece neříká kousání?

Netuším, jak dlouho už to teď trvá, ale myslím, že hodinu, nebo možná čtyři hodiny, nevím. Za chvíli se unudím k smrti. Zkousím si prokřupat prsty, jeden po druhém, to mi táta zakazuje, časem z toho dostanu revma, říká, ale mně to připadá jako moc legrační zvuk. Taky nesmím strkat ruku do bedny s oříšky v supermarketu, ale někdy to dělám, protože je to tak příjemný pocit, a pak mám slanou ruku a tu si olížu, a to mámě přijde hrozně odporné.

Slyším, jak někdo schází ze schodů. Naštěstí, je to ona, poznám to podle klapání jejích podpatků. Trochu se usmívám, protože jsem moc ráda, že už je trest u konce. Ale až mě máma uvidí, musím se snažit přestat smát, jinak by si myslela, že toho

nelituju. Slyším, jak si odkašlává, což dělává často, když je nashánán. Rozletí se dveře.

„No?“

Oči se mi samy od sebe zavřou, protože máma rozsvítla.

„Už to nikdy neudělám.“

„A dál?“

„Promiň, mami, já už to nikdy neudělám.“ Obejmu ji kolem pasu.

Dvakrát mě rukou poplácá po levém rameni. „Jo, jo, tak je to správně. Tak běž nahoru.“

Jsem tak šťastná, že mi máma vždycky odpustí. Myslím, že to dokážou jen mámy, člověku vždycky zase odpustit, ať udělá cokoli. Když přijdu nahoru, musí si moje oči ještě trochu zvyknout na ostré světlo.

Do kuchyně zrovna přijde táta: „Ahoj hoši!“ zavolá na mě a na Alexandra. „Kde se ti vzaly ve vlasech ty pavučiny?“

Neodpovím, netroufám si.

„Když někdo nechce poslouchat, musí za to pykat,“ poznámená máma.

Táta nereaguje. Podívá se na mě: „Všechno v pohodě?“

„Jasně,“ odpovím a jdu do obýváku. Budu si číst, napadne mě, protože čtu moc pěknou knížku a ta mě rozveselí. Táta projde kolem mě, asi se ještě vrací do své ordinace.

„Máš pacienty?“ zeptám se.

„Ne, musím ještě udělat nějakou jinou práci.“

„Můžu s tebou, že bych si u tebe četla svou knížku?“

„Ale Moničko,“ namítne táta.

Ještě než se mu podaří dokončit větu, zavolám: „Budu úplně, úplně potichu, slibuju, nebudu ti vůbec nic povídat o svojí knížce nebo tak. Je hrozně napínává, takže ji chci rychle přečíst.“

„Tak pojď,“ řekne a podrží mi dveře.

Nemůžu sem chodit moc často, ale tátova ordinace mi připadá skvělá. Voní to tu divnými věcmi, které se používají na

uzdravování zubů. A visí tu obrázek s lidským chrupem, přijde mi trochu nudný, ale neřeknu to. Je tu speciální křeslo s motorkem. Táta s ním může jezdit nahoru a dolů a já na něm ráda ležím. Visí nad ním velká lampa, která jasně svítí. Když se správně natočí, dobře se u ní čte. Hned na křeslo vyskočím, bez tátovy pomoci, protože ho nechci otravovat. Opěradlo je nastavené tak akorát. Táta si jde sednout ke svému psacímu stolu a z tašky vytáhne složky s papíry, začne v nich listovat a sem tam si něco poznačí.

Ráda tady sedím, jen tak, bez mluvení, on pracuje a já si čtu. Táta má svou práci moc rád, nesnáší černý kořen a nového pošťáka, protože ten někdy nechá trčet noviny ze schránky, a pokud začne pršet, tak se pak nedají vůbec číst, a když se táta dívá na televizi, tak často mluví nahlas, i když tam nikdo jiný není. Můj táta je hodně chytrý, protože pokud luští křížovky, tak si vybírá jen ty nejtěžší.

„Každý musí nést následky svých činů.“ To říká máma taky často. Máma má spoustu větiček, které ráda opakuje. Člověk si je má zapamatovat a poučit se z nich, jak mi jednou vysvětlila.

Přála bych si, abychom tady takhle mohli zůstat navždy, abych už nikdy nemusela do školy počítat tam blbý příklady, abych už nikdy neležela v posteli a nemohla usnout, abych už nikdy nemusela do té malé místnosti ve sklepě a abych už nikdy nikoho nenaštvala a abych vyhrála cenu pro nejmilejší holčičku na světě. Na chodbě odbíjí hodiny, nahlas, devětkrát, jako by někdo bouchal do gongu. Nemám ten zvuk ráda, táta taky ne. No jo, ale byly ještě tátových rodičů, takže tady musí zůstat.

„Už je skoro čas jít spát,“ poznamená táta.

„Ano,“ souhlasím. Snažím se, aby to neznělo moc smutně.

2

Vím, že se to nesmí, protože mi ještě není deset a musím přejít rušnou silnici, ale kdo to uvidí? Od chvíle, kdy se to stalo, je náš dům plný lidí. A ti pijí pivo.

Stoupnu si ke dveřím na zahradu, rozhlédnu se, nikdo tu není. Zavřu dveře, běžím ke garáži, popadnu kolo a odjíždím.

Tipuju, že bude trvat tak čtvrt hodinky, než tam dojedu. Je krásný den: modré nebe, sem tam pěkný obláček a nějak moc ptáků. Odsud zdola to vypadá, že jsou všichni ptáci černí, přestože zblízka vůbec nejsou, teda většina ne. Černá vrána, ta jo, a kos taky, teda sameček. Anglicky jim dokonce říkají „*black-bird*“, to mě naučil táta.

Přemýšlím: baví mě jezdit na kole, hlavně když svítí sluníčko a ovívá mě teplý vzduch. To si říkám v hlavě. Je dobré myslet na pěkné věci.

Projedu kolem pekárny, kde mi někdy paní za pultem dá nějakou sladkost, úplně zadarmo. A když pak řeknu „děkuji vám, paní“, slušně, protože se slušností člověk nejdál dojde, jak říkává máma, tak se usměje, a jak se směje, jde jí vidět zlatý zub. Připadá mi trochu hnusný, ale protože vím, že ho vlastně nechci vidět, tak se na něj samozřejmě dívám mnohem pozorněji. Je to jako snažit se nemyslet na chipsy, víš, že je nesmíš, a proto na ně dostaneš ještě větší chuť.

Jedu i kolem domu, kde bydlí Sofie, která je sice milá, ale trochu smrdí. Je cítit jako odpadkový koš v létě, ve kterém je trocha smetí, a někdy jako půda na střeše, kde už dlouho nikdo nebyl. Když nás minulý rok posadila učitelka ve třídě vedle sebe, byla jsem z toho dost nešťastná. Ale strejda Tuur mi řekl, že si

člověk po sto osmdesáti vteřinách vdechování nepříjemného vzduchu na ten smrad zvykne a už mu nevádí, prý to tak praví věda. Netuším, jestli to ví doopravdy z vědy nebo to řekl jenom proto, aby mě utěšil, ale pomohlo mi to. Každý den na začátku vyučování jsem si šla sednout hrozně blízko k Sofii a pak jsem počítala do sto osmdesáti, ne moc rychle, a zhluboka jsem se nadechovala, nenápadně. A pak jsem to ten den líp zvládala. Zajímalo by mě, vedle koho budu sedět příští školní rok. Ten už brzy začne. Doufám, že vedle Ellen. Ellen je moje nejlepší kamarádka, a já její. Nesnáší komáry, včely a mouchy a hraní karet, a má ráda žlutou barvu a zmrzlinu, dokonce i v zimě, a když si potřebuje kýchnout, kýchne si pokaždé, fakt pokaždé, aspoň třikrát a někdy i mnohem vícrát.

Přijedu ke křižovatce, svítí červená. Dneska tady nejezdí moc aut, protože je neděle. Všimnu si, že většina je modrá. Naše auto je zelené. Zelené jako rybník, do kterého svítí sluníčko. Když s ním táta přijel poprvé domů, asi před čtyřmi roky, tak se mi ta barva vůbec nelíbila. Bylo mi líto, že nevybral červené, nebo aspoň žluté. Ale je to Citroën DS, poznamenal hrdě táta, je to staré auto, mnohem hezčí než ta, co se dělají dneska. V tom jsem mu musela dát za pravdu. Světla toho auta vypadala jako oči, jako by to nebyl stroj, ale člověk, což mi připadalo legrační. Pověděl, že ho koupil od pacienta, a to si pak nemůžeš vybírat barvu. To jsem chápala.

Jinak ale nemám ráda, když si člověk nemůže vybrat. Jako ve škole, kde vždycky jenom učitelka rozhoduje, co budeme dělat. Někdy bych si přála, abych už nikdy do školy nemusela. Ale potom myslím na to, že by byly pořád prázdniny, a to si taky nejsem úplně jistá, jestli by to bylo o moc lepší.

Už tam skoro jsem. Vím, kde vřakoviště leží, protože kolem něj projíždíme pokaždé, když jedeme na návštěvu k babičce. To je štěstí. Slunce mi svítí do očí, ale já to vydržím. Je dobrý v životě

hodně vydržet, říká máma. Ještě chvíli šlapat a už tam budu. Sednu, opřu kolo o stojánek a vydám se podél budovy. Ošklivý šedý obdélník s dveřmi, pár okny a velkým vjezdem a placatou střechou. Všechno je zavřené, no jasně, o to samozřejmě šlo, proto jsem čekala do neděle. Nechtěla jsem žádné čumily. A věděla jsem, že se na pozemek normálně dostanu, na boku jsou jenom nízké sloupky, aby se nedala ukrást auta, to už jsem si obhlédla předem.

Vraky stojí vzadu. Na části pozemku, kde rostou topoly. Na tvrdé pískové zemi se práší, dlouho už nezapršelo, a leží na ní plno kamínků, takových malých, špičatých. Už se mi jeden zapíchl do sandálu, ale nemůžu se chovat jako malá. Když se zastavím a vytáhnu ho, po deseti krocích tam budu mít další. Jdu dál a pečlivě se rozhlížím. To je ale zmatek: všude jsou vraky a náhradní díly a v rohu se tyčí divná hora aut, kterou ledabyle poskládali na sebe, jako by to byly kostky lega.

Najednou ho uvidím, vlevo před tím zrezivělým černým: náš brčálově zelený Citroën DS. Nejdřív postávám opodál, snažím se ten pohled pečlivě vstřebat. Napočítám do šedesáti, to úplně stačí. Ten je ale příšerně rozmlácený. Obě levé pneumatiky jsou pryč, přední nárazník zmizel a celý čumák je promáčkutý. Není tam už žádné okno, samozřejmě, a kus střechy je pryč, hlavně na straně spolujezdce. Přiblížím se o několik kroků, a pak ještě o pár. Chci se podívat dovnitř auta. Na tátově straně není nic moc k vidění, kromě toho, že je všechno rozbité a špinavé, jenom volant zůstal v celku. Pak se jdu podívat na máminu stranu, tam to vypadá dost jinak. Na té divné tyči nad palubní deskou a na sedadle je zaschlá krev. Hodně krve. Na potazích není krev červená, ale spíš hnědá. Jdu ještě blíže, hlavu už mám skoro v autě. Je to tam cítit benzínem, připáleným masem a barvou. Podívám se pozorněji a uvidím kousky kůže. A vlasů. Blond vlasů moje mámy. Zůstanu stát. Dlouho. A jen se dívám. Někdy se člověk musí podívat pořádně.

Když nás přišla babička předevcírem probudit, uprostřed noci, okamžitě jsme věděli, že něco není v pořádku. Alexander a já. Jsme děti, ty se jen tak pro nic za nic nebudíš dvanáct minut před pátou ráno. Babička se na nás ani nepodívala, řekla jen, že máme jít dolů, že za námi táta hned přijde, a zase sešla ze schodů. Já s Alexandrem jsme šli za ní. Mám žízeň, řekl brácha. Babička na to, že něco přinese a že si máme sednout na sedačku, že za námi táta hned přijde. Přesně ta stejná věta, což mi přišlo divné. Alexander dostal colu a já v tu chvíli zalitovala, že jsem si taky neřekla o něco k pití. Colu jsme mohli jen při slavnostních příležitostech. Teď už bylo moc pozdě, nemohla jsem babičku znovu posílat do kuchyně, to by bylo neslušné.

Zdálo se, že to trvá celou věčnost, to babiččino takzvané hned. Dívala jsem se na fotku, která stála na televizi, byla jsem na ní já s Alexandrem, jak se koupeme v nafukovacím bazénku na zahradě. Byl tehdy ještě mimino a já malá holčička. Nepřirozeně jsem se usmívala, pózovala jsem na fotku. Vypadám na ní nějak divně, podle mámy, jednou jsem ji slyšela, jak to říká strejdovi Tuurovi, a myslím, že má pravdu. „Ale Alexander, ten je k sežrání.“ Takhle to řekla: k sežrání. Tehdy jsem si představila velkou příšeru, která požírá děti, a co nejrychleji jsem se snažila začít myslet na něco jiného.

Najednou tam stál táta. Myslím, že přišel ze zahrady. Měl na sobě svůj pěkný oblek, protože byli ten večer v restauraci. Všimla jsem si, že ho má celý špinavý. To se mámě určitě nebude líbit. A taky měl na čele takovou obrovskou náplast. Viděla jsem, jak se táta podíval na svou košili, jako by uhodl moje myšlenky. „Hned za vámi přijdu,“ řekl a zmizel nahoře. Jo, jo, hned, to určitě, pomyslela jsem si a okamžitě jsem se začala cítit špatně, protože to ode mě nebylo hezký. Táta nás přece nenechá vytáhnout z postele uprostřed noci jen tak pro zábavu, takže bude mít dobrý důvod k tomu, že jde nejdřív do ložnice.

Alexander si zatím jezdil s autíčkem kolem nohou konferenčního stolku, jako by to byla dálnice. Jemu ještě nedošlo, že tady není něco v pořádku? Možná je prostě rád, že má colu a angličáka. Jestli to tak je, tak je to fajn, protože je mu teprve šest. Já už byla v šesti mnohem šikovnější, myslím, ale máma říká, že je to tím, že je benjamínek. Myslí si, že benjamínci můžou být delší dobu malí.

Nikdy s nimi nemůžeme do restaurace, protože to je pro velké, říká máma. Když tam jdou, oblečou si vždycky svoje nejlepší oblečení a máma si nasadí náušnice, které dostala od babičky, takové bílé perly ve tvaru velké kapky. A pak se namaluje a na vlasy si nastříká tolik laku, že pak celá kuchyň smrdí nakyslostí a mýdlem.

Táta se vrátil v jiném oblečení. Tohle nebylo špinavé. Potil se na čele, což se mu v létě stávalo častěji, ale teď byla noc a nebylo až takové teplo. Posadil se mezi mě a Alexandra a spustil: „Teď dobře poslouchajte, protože táta vám musí něco říct.“ A pak se odmlčel. Na hodně dlouho. Dokonce i Alexander si přestal hrát a pozorně se na tátu podíval, stejně jako já. Ani jeden jsme si netroufli něco říct, ani se zeptat na náplast na čele. Táta jen tak zíral do dálky, jako by zapomněl, že se od něj něco očekává. Jednu ruku svíral v pěst.

Babička si vzala židli a postavila si ji v salonu k nám. „No tak,“ prohlásila. Podívala jsem se na babičku, byla v obličeji na jednu celá šedivá. Podle mě brečela, protože měla na krku a tvářích červené fleky. Ty se mámě taky vždycky objeví, když pláče, ale to se skoro nikdy nestává. Máma je žena, která toho hodně vydrží, to taky někdy říká tátovi: „Dělej, co musíš, Vincente, já vydržím všechno.“ Máma to nemá jednoduché, s námi a tak.

Slyšela jsem, jak se táta zhluboka nadechl. „Hoši,“ to říká pokaždé: hoši, i když já jsem holka, „mám špatnou zprávu: stala se nehoda, dnes v noci, a není to dobrý.“ Pak zase zmlkl. Babička se hlasitě rozplakala, tekly jí slzy a sopl. Odběhla pryč,

asi pro kapesníky, protože se na to fakt nedá dívat, na sople z nosu. Načež se dal do pláče i Alexander, možná prostě proto, že na to nebyl u babičky zvyklý. Chytila jsem tátu za ruku, protože by mu to možná mohlo pomoci, aby dokončil to, co chce říct. Vypadal, že si toho ani nevšiml. Dál bylo jen ticho a ticho.

Babička se vrátila z kuchyně, už nebrečela a zase vypadala úplně pěkně, a konečně řekla: „Vaše máma to nezvládla.“ Protože nikdo nereagoval, dodala: „Umřela.“

Alexander zavzlykal a nemohl popadnout dech: „Je mrtvá? Máma je mrtvá?“

„Jo,“ odpověděl táta. Prostě „jo“ a už nic. Dál zíral na zeď vedle dveří, jako by na ní bylo něco k vidění.

Nerozbrečela jsem se, což mi trochu vadilo. Snažila jsem se ze sebe vymáčkout nějaké slzy, ale nechtěly mě poslouchat. Tak jsem se jen dívala na zem, trochu na svůj pupík, bradu skoro na hrudníku, jak to dělávají smutní lidé. Babička se ani nepohnula, táta vstal, odešel do své pracovny a zavřel za sebou dveře.

A tak jsme tam zůstali sedět, babička, Alexander a já. Venku se nic nehýbalo. A uvnitř taky ne. Panovalo tu ticho. Slyšela jsem zvuk ledničky, takové tiché bzučení. A tikání hodin. A Alexandrovo fňukání. Myslela jsem na mámu a na to, jak před odchodem řekla: „Buďte hodní na babičku, jestli uslyším, že jste neposlouchali, tak víte, co bude následovat.“ Vlastně zněla naštvaně už předem, i když jsme s babičkou skoro pokaždé hodní. Potom jsem ještě musela myslet na to černé oblečení, které měla na sobě: černou sukni s červeným páskem a černou halenku. Vypadala v tom úžasně. To jsem jí taky řekla, když scházela ze schodů, a ona se usmála. Věděla jsem, že mámu těší lichotky na oblečení. Byla jsem moc ráda, když se usmála. Má to oblečení pořád ještě na sobě? Je taky špinavý? Asi jo, stejně jako tátův oblek. Vypere se to na pohřeb, nebo prostě dostane do rakve něco jiného? Asi to musím tátovi říct, pomyslela jsem si. Protože táta

neví o oblečení nic. To taky máma pořád říkala. Přemýšlela jsem, na co myslí Alexander. Seděl na koberci, pokrčená kolena pod bradou, obličej směrem k obývacímu. Vlastně bych mu ráda něco řekla, ale nevěděla jsem co. Takže jsem prostě zůstala, kde jsem byla. To mi ještě připadalo jako nejlepší.

Jak tam tak stojím, u toho, co býval náš Citroën DS, uvědomím si, že jsem tátovi ještě neřekla o mámině oblečení. Musím zpátky domů. Brzo bude pozdě, na to oblečení.

Nesmím nikomu říct, co jsem viděla, protože Alexander je na to ještě malý a všichni dospělí by se jen rozzlobili, protože jsem udělala něco, co se nesmí.

Po návratu domů tam sedí všichni přibližně stejně jako předtím. Nikdo mě nehledal. Babička přináší kávu a pivo, všude posedávají lidi, kteří si povídají a pijí. Kdo by o ničem nevěděl, ten by si mohl myslet, že má někdo narozeniny.

Strejda Olivier mě zahlédne a usměje se.

„Mohl bys říct tátovi, že by máma určitě chtěla svůj černej kostýmek, ten, co měla na sobě večer, když se stala ta nehoda? Protože to je její nejoblíbenější oblečení. Jestli je špinavej, můžeme ho vyprat.“

„Dobře,“ odpoví strejda Olivier. Pátravě se rozhlédne po pokoji. Přemýšlím, jestli mi vůbec rozuměl. „Běž se podívat za Alexandrem, nejspíš si hraje venku s bratranci.“ Chtějí, abych šla zase pryč.

„Možná bych to měla říct tátovi sama.“

„Teď ho chvilku nech.“ Strejda Olivier mi položí ruku na záda, nejdřív jemně, pak se mi začne zdát, že mě trochu tlačí směrem do zahrady. Vyklouznu mu a podívám se na tátu. Sedí na sedačce pod oknem, mezi dvěma tetami a sousedem, a pořád něco říká. Přesně tohle táta dělá. Po tom nočním mlčení úplně obrátil. Celou dobu mluví, jako natažený strojček, ale já nesmím

vědět, o čem. Jakmile se k němu přiblížím, vždycky se objeví někdo, kdo mě pošle jinam.

Včera večer před spaním za mnou táta přišel do pokojíku. To skoro nikdy nedělá. Zastavil se vedle mé postele. „Dobrou noc,“ řekl.

Čekala jsem něco víc, zatvářila jsem se co možná nejmileji. Chtěla jsem se na něco zeptat, ale nevěděla jsem na co.

Dal mi pusu na levou tvář. „Dobrou noc,“ řekl teď o něco jemněji.

„Ano,“ odpověděla jsem. Když za sebou zavřel dveře a všechno potemnělo, přemýšlela jsem, jestli budu moct usnout. Nebo plakat, napadlo mě, to je taky fajn.